

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy: 308

Hely:

Idő: "1945"

Személy:

Helyszám:

Szerző: Fláló

Cím: Ez a város eladó

Forrás: "Jövendő"

1945. nov. 24

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Megjelenés:

Közp. városháza -- 1896/50

16 EZ A VÁROS ELADÓ

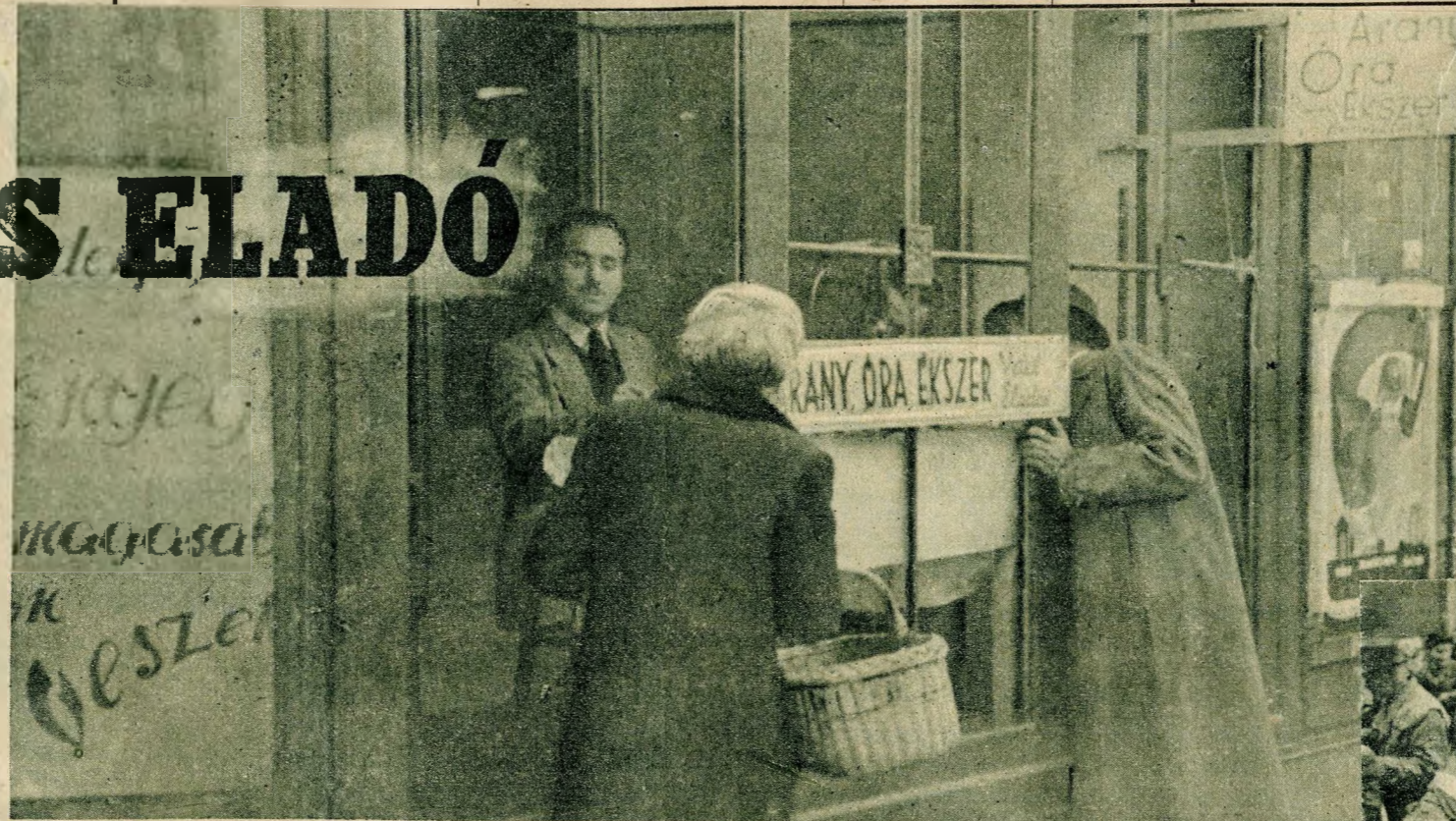
Részletekben és egészben, olcsó áron. Alkalmi vétel, egy egész várost megvehetsz, esetleg kedvezményes részletfizetésre, az első részlet két kiló cukor és öt kiló zsír és máris a tied a Körút, az összes mellékutakkal. De ha nem venni, hanem eladni akarsz, akkor se kell más, hová menned. Mindent vehetsz és mindent el is adhatsz, tetszés szerint.

Az újságok apróhirdetései a következő árúkat kínálják, ha esetleg vevő lennél: »Sárgavérlúgsó«, »Romos vasgerenda«, »Élelemért varrógép«, »Bőtejjű tehén és öt ikeresalád méh«, »Tüzelőanyagért autótöltő«, »Szabásminta« és »Szépnek mondott harminckétéves úrinő«. Persze, kapható még vörösrézüst, vadbőr, írógép, romház, salétrom és kénsav, továbbá barna törpe spitzkutya, Penny. Azaz Penny nem eladó, Pennyt keresik, mert elveszett, különös ismertetőjele, hogy két kül megveszik elektromórodat, vadászati felszerelésedet, családi örökségedet, személgépkocsidat, bőrkabátodat, 10. és marhaszörödöt, romlott tengeridet, szemeskávédát és általában mindenedet, amid csak van.

A Körúton és a Népszínház utcában már reggel hét órakor lesbenállnak a hiénák. Megállítanak minden arra járót és megkérdezik:

— Mit ad el, tisztelt úr?

Mert hogy elad valamit, az nem kétséges, csak az a kérdés, hogy mit. Bár ez nem túlságosan érdekli a hajnali hiénákat. Megveszik az utolsó abroszodat éppen

»Aranyat, ezüstöt, drágakövet, platinát, gyűrű vesznek és eladnak itt a kirakatban. A boltos ülve fogadja a klienseket, mert kényelmesebb a vevőnek, ha nem kell bemennie az üzletbe, mindjárt az utcán adhatja el magát.«

(Interpress—Hódv)

úgy, mint a menyasszonyi koszorút. A reggeli szürkületben mohó ujjakkal tapogatják a párnahuzat vásznát, a kopott télikabát bélést. Az eladók inkább férfiak, a vevők főként nők. Ketten-hárman lesnek ki a sarki kocsmá páras üvevajtaján. Az egyik valószínűtlenül, undorítóan kövér, mint a légyen hízott pók. A szeme is olyan sóváran düllöd az utcára. A másikkak kócos kontya a nyakába hull, gyűrött, sárga arcában keskeny, aljasvonalú száj; a szeme alatt az alkoholtól duzzadt könnyzacskók tanúsítják, hogy vissza-

tasztító bűnökön nevelkedett. Ha áldozatot lát közeledni, melléje lép és rekedt, borgözös hangon kérdezi:

— Mit ad el, tisztelt úr?

A tisztelt úr, aki elad: munkás vagy tisztviselő és ilyenkor semmiesetre se tiszteli magát. Óvatosan körülnéz, hogy nincs-e a közelben ismerős, azután beoson az egyik mellékutca és a kis esomaghól előkerül a rézmozásár, vagy a szőrét hullató róka-gallér...

A kávéházi márványasztalra hullva megpendül az arany peccsétgyűrű. ... ezerért a magáé. A másik fitymálva nézegeti, lazután visszadobja. A gyűrű aranyhangon pendül, esengőbb a zenéje, mint a népszínházuteai hiéna hangjának, de mégis ugyanazt mondja: Minden eladó, még hozzá olcsón, csak ki kell várni az idejét. Most csak a gyűrűt adja el az ujjáról, de hol-

All a vásár minden utcasarkon. Minden elado

